Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 30 Cts

VIJFDE JAARGANG

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

11

VOLGENDE DONDERDAG : HET GEHEIM VAN DE PYRAMIDE.

E. P. JACOBS.

ONZE BRIEVENBUS

Herbert Heller, Linkebeek. — Je moet je door al die kleine twisten maar niet laten ontmoedigen ! Ik weet dat je een flinke jongen bent en dat is toch voldoende. Voor de rest kan ik je alleen zeggen : Doe wel en zie niet om ! Met een stevige handdruk.

G. Van Hecke, Ch. van Gasse en Leo de Bock, Brugge. — Hier dan een paar woordjes over de geliefde schrijver voor de jeugd : John Flanders. Hij zou aanvankelijk geneesheer worden, doch de zee trok hem meer aan en hij werd matroos. Hij zwalpte over alle wereldzeeën. Heel spoedig zullen jullie nog meer over deze schrijver vernemen, want we zullen een bladzijde aan zijn leven wijden. Hartelijk !

Gustaaf Cooman, Jette. — Het gevraagde nummer werd je opgezonden. Of je nog boeken over de voorloper van Kuifje zult k u n n e n krijgen, weet ik niet. Je doet best eens in een grote boekhandel op inlichtingen uit te gaan. Met m'n beste groeten.

Daniel. — Je briefje goed ontvangen en hier gaat dan het antwoord : Amerika maakte v r o e g e r deel uit van ons oude vasteland... Maar dat is lang geleden, hoor, en op school zul je daarover nog wel wat horen. Vóór Colombus de nieuwe wereld ontdekte, zijn de Vikings reeds met hun snekken naar Canada gevaren. De Indianen stammen eigenlijk uit Mongolië. Kijk maar eens goed naar de trekken van een Roodhuid en naar die van een Mongool, de gelijkenis zal je wel opvallen. Het zijn altijd nomaden geweest, doch daaruit mag je nu niet dadelijk afleiden dat ze geen kultuur hadden ! Denk maar eens even aan het land van de Inca's ! Zo je daarover iets wil weten moet je de oude « Kuifjes » eens openslaan en je zult er veel over de eerste Indianen leren. De rest van je vragen worden per brief beantwoord. Hartelijke groeten.

Herwig Speliers, Diksmuide. — Het deed me genoegen een brief van jou tussen de stapel post

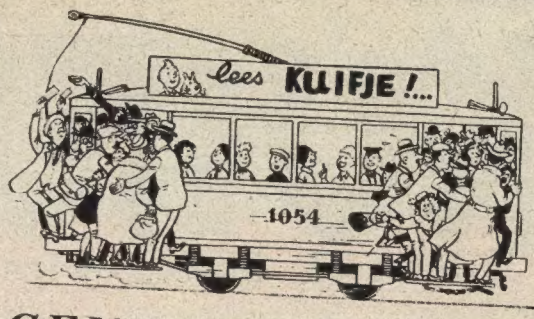

GEMENGD NIEUWS

IK keek raar op toen ik vernam dat mijn neefje Ludo in het hospitaal lag. Hoe was hij daar geraakt ? Ik ging hem eens opzoeken met een doos bonbons en een paar boeken en hij vertelde me, niet zonder schaamte, hoe zijn rechterbeen op een, en zijn linkerbeen op twee plaatsen gebroken was. Hij had namelijk op een Donderdagmiddag, aan een drukke tramhalte, nog vlug op 'n rijdende tram willen springen. Hij geraakte wel op de treeplank, maar kon het handvat niet tijdig grijpen, verloor zijn evenwicht en stortte op de grond. Het had geen tiende van een sekonde gescheeld, of hij was door een zware camion verpletterd die de tram op een tiental meter volgde...

Dergelijke berichtjes kan men dagelijks lezen in het gemengd nieuws, de krantenrubriek van de gebroken armen en benen. Doorgaans zijn die nieuwsjes zo vlug vergeten als gelezen. Maar wanneer zoiets in je eigen familie voorvalt, zoals dit thans met Ludo het geval was, denkt men toch eens na...

Ik durf wedden dat de jongens van Ludo's klas niet zo vlug meer de held zullen willen spelen op dezelfde manier als hun makker die ze in 't hospitaal bezocht hebben.

Kuifje

NA AMERIKA TE HEBBEN VEROVERT, NEEMT DE

PLEXIPEN

1e prijs van de wedstrijd Lepine, te Parijs, in België de eerste plaats in.

● Ze kan een grote hoeveelheid inkt bevatten. ● Omhulsel en buisje in echt, onbreekbaar plexiglas. ● Punten in metaal. ● Het inkt-niveau is goed zichtbaar. ● Gebreveteerd pomp-systeem. ● Perfecte werking verzekerd.

GRATIS

Als propaganda en bij uitzondering bieden wij de lezers van dit blad, welke ons onderstaande bestelbon binnen de *tien dagen* terugzenden, een bijpassende kogelpen.

BESTELBON

Gelieve me tegen terugbetaling van 85 frs. een « PLEXIPEN » almede de bijpassende kogelpen te zenden.

Naam : .....Adres : .....

DISTRIBUTION PUBLICITAIRE
Plexi T.K. — Lombaardstraat, 72, Brussel

ONZE BRIEVENBUS

te ontdekken. Hartelijk dank. Je denkt dat er in Diksmuide weinig g e b e u r t ? Wel, jongen, ik denk dat het goed is zolang het in kleine, stille stadjes ook werkelijk kalm en rustig blijft. Het geluk ligt niet altijd in het avontuur, in ophefmakende gebeurtenissen of in de eeuwige jacht van de grootsteden ! Beste groeten.

H. Vermeire, Destelbergen. — Ja jongen, je briefje was niet opgewekt ! De decalcomanies zijn je wellicht gezonden omdat je een trouwe vriend was. Indien je je best doet, ben ik er zeker van dat je ons blad weer opnieuw zult mogen kopen en dan is alle narigheid meteen vergeten ! Een stevige handdruk.

Lea de Borger, Antwerpen. — Dank voor je briefje, dat me veel plezier deed. Hoe gaat het met de pianoles ? Kun je de eerste wals reeds spelen ? Ik ben benieuwd, hoor. Ik wens je veel pret en zend ook een groet voor je nichtje !

Joris Raymaekers, Turnhout. — Je briefje deed me veel genoegen. Ik hoop dat je altijd zoveel pret aan « Kuifje » zult hebben als nu. Je kunt natuurlijk lid worden van de club, de voorwaarden zond ik je met een brief. Ik wil de voorwaarden om lid te worden van de grote familie niet meer in ons blad herhalen omdat ik veronderstel dat alle Kuifjeslezers deze nu reeds op hun duimke kennen ! Een stevige handdruk.

KUIFJE

Administratie, Redactie en Publiciteit :
Lombaardstraat, 55
Brussel.

Uitgever-Bestuurder :
R. LEBLANC.

Drukkerij : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel. — In Nederland : W.A. Palm, Boekenimport en -export C.V., Zeestraat, 65a, Den Haag.

DE AVONTUREN van FEE en FONSKE

door Bob DEMOOR

DE LEEUW VAN VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

(Wordt voortgezet.)

De MYSTERIEUZE MAHUKITAH

TEKST EN TEKENINGEN DOOR A. WEINBERG

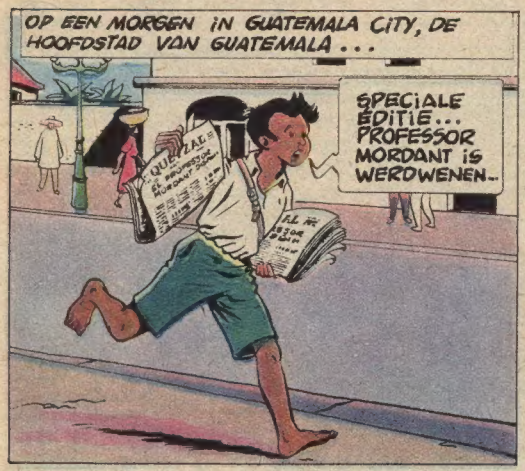

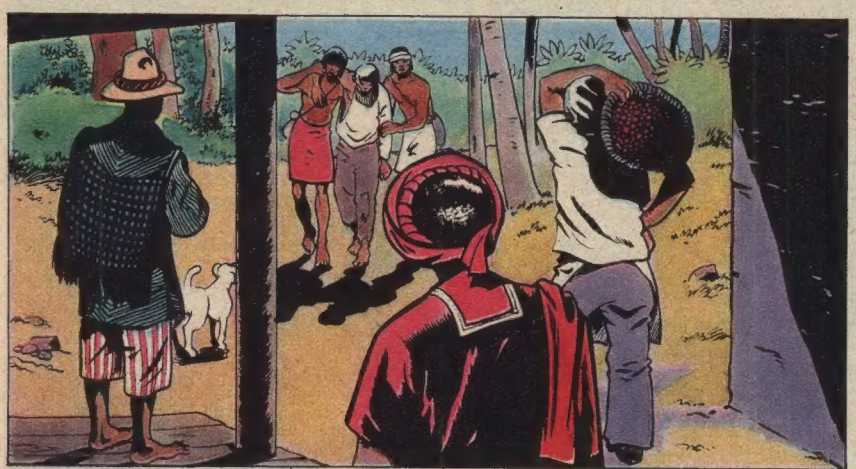

(WORDT VOORTGEZET)

DE DUIVELSBERG

TEKST EN TEKENINGEN VAN BEUVILLE
NAAR ROMAN
VAN EUG. SUE.

Ridder de Croustillac is aan boord van de « Licorne » ingescheept naar Martinique. Onderweg hoort hij praten over een rijke weduwe, bijgenaamd « Blauwbaard », en haar drie wrede lijfwachten...

Sedert drie dagen heeft de « Licorne » het anker geworpen vóór Martinique. Ridder de Croustillac vraagt zich af wat hij doen zou : terugkeren naar Frankrijk en misschien gehangen worden, of zonder één cent op het eiland blijven en zijn geluk beproeven...

Pater Griffon gaat naar hem toe en zegt : « Indien je mijn nederige woning voor lief wilt nemen, ben je welkom. » Als de ridder hoort dat de pater vlakbij de Duivelsberg woont...

...waar óok die geheimzinnige Blauwbaard huist, aanvaardt hij dadelijk. De pater en de ridder nemen hartelijk afscheid van de kapitein en deze laatste wenst de avonturier veel geluk.

Dan varen ze met een kano naar de parochie van Macoeba, waar ze drie uur later aankomen. Gedurende al die tijd heeft Croustillac het alleen maar over « Blauwbaard ».

De inwoners van het dorp komen toegelopen en offeren een stuk ree, wild, fruit en groenten. Ridder de Croustillac ziet zonder veel belangstelling toe; hij wil slechts alleen zijn met zijn gastheer en hem de weg naar de Duivelsberg vragen.

Aan het einde van de enige straat van Macoeba, tussen koko's, banaan-, oranjeappel- en citroenbomen staat de pastorij. De pater schijnt erg blij en toont zijn huis aan de ridder, terwijl het eten bereid wordt.

Ze eten Caraïbische goudvis, gebraden papegaai en fruit overgoten met de heerlijke wijn van de Canarische eilanden. Ridder de Croustillac heft zijn glas en zegt plechtig : « Op het heil van Blauwbaard, mijn verloofde ! » — « Hou op met die onzin, of het zal je slecht vergaan ! antwoordt de pater. »

(Wordt voortgezet.)

P. De Hoogh : « De Dienstmaagd ».

HOLLANDSE WONINGEN EN HOLLANDSE MEESTERS

Wanneer vreemdelingen door Holland reizen valt hen dadelijk de grote populariteit van de typisch Hollandse schilderijen op. Men treft ze zowel in burgerhuizen als in hoeven en herbergen. En gaat deze liefde voor een mooi schilderij niet samen met de zin voor netheid en keurigheid die de Nederlander onderscheidt ?

DE zin voor orde is niet nieuw, immers in 1567 schreef Fr. Guicciardini, een Italiaanse historicus in zijn « Beschrijving van de Nederlanden » die in 1567 te Antwerpen verscheen, reeds : « Hun huizen zijn uiterst verzorgd. Men kijkt er met groot genoegen en verwondering in rond, er is een overvloed van huisraad en ander gerief en het is alles even ordelijk en keurig. Er is ter wereld misschien niets dat daaraan gelijk komt ! De plattelandsbewoner poetst het voetpad voor zijn deur en zaait bloemen. De zin voor het verven hebben de Nederlanders van de schippers, die aldus hun drijvende woningen tegen verderf vrijwaren, en bovendien hangt heel het land vol waterdampen waartegen de huizen op de wal door voortdurende reiniging en onderhoud moeten beschermd blijven. »

Carel van Mander, een Nederlands schilder en schrijver over de kunst, die leefde van 1548 tot 1606, schrijft : « In onze ziel en in ons huis moeten wij alles zuiver houden opdat wij ons daarin alle daghen spieghelen moghen. »

Is het dan verwonderlijk dat zoveel Hollandse schilders, ondermeer : Gerard Terborgh, Pieter de Hooch *en* Jan Vermeer (1632-1675), *bijgenaamd van Delft, verliefd waren op de Hollandse steden en de Hollandse woningen ?*

Kijken we maar eens even naar Vermeer. Al zijn werken zijn stillevens en zijn feilloos realisme is typisch Hollands. « Het Straatje » van het Rijksmuseum en het « Zicht op Delft » van het Mauritshuis, is geschilderd door iemand die veel hield van zijn land en zijn volk en de gezonde Hollandse lucht met diepe teugen inademde. Er zijn geleerde kunstcritici die zeggen dat Vermeer niet diep is en wij willen hem ook geen genie heten en naast Rembrandt plaatsen, maar er is toch niemand die ontsnapt aan zijn zuivere, pittige en warme kleuren en volmaakte vormen. Deze meester uit de Gouden Eeuw werkte bij voorkeur bij daglicht en soms worden zijn kleuren zilverig staalblauw en uiterst fijn koelgrijs. De meest typische doeken van het Hollandse interieur zijn wel « De Briefschrijfster », « De Kantwerkster », « Melkmeisje ».

Zijn werk is gedurende de laatste jaren weer fel besproken geworden en daarvoor heeft Han van Meegeren gezorgd. Maar, dat is weer een andere kwestie !

DE AVONTUUR- EN TECHNIEKREEKS

IN EEN HOEKJE MET EEN BOEKJE

ER verschijnen tegenwoordig veel boekjes van een dertigtal bladzijden die zich tot de jeugd richten en onderling wedijveren in smakeloosheid en onnozelheid.

Daarom begroeten we met vreugde het gecombineerd initiatief van de uitgeverijen Van Ditmar en Wereldbibliotheek, die ons hun « Avontuur- en Techniekreeks » brengen, kortweg A-T-reeks genoemd.

We hebben de vier eerste deeltjes ter recensie ontvangen en kunnen niet anders dan de lektuur van deze verzorgde boekjes aanbevelen, want ze zijn mooi gepresenteerd, hebben een handig formaat, sierlijke druk op mooi papier.

Het eerste deeltje « Met Kapitein Scott naar de Zuidpool » verhaalt het heldhaftige leven van de beroemde poolvorser. Het is geïllustreerd met fotos van de A. Rankfilm over deze onverschrokken kapitein.

Het tweede deel : « Een strijd op leven en dood » van G. Stephenson, vertelt de bewogen geschiedenis van een miereninvasie in het Braziliaanse oerwoud en is met talrijke pentekeningen verlucht.

Het derde deel is van de hand van de bekende Hollandse jeugdschrijver Leonard De Vries en heet « Rob's Avontuur met de PH-TCE », een tweemotorige Douglas DC-3, waarmee de jongen een reis mag maken van Schiphol naar Londen en onderweg ingewijd wordt in de geheimen van de luchtvaarttechniek. Speciaal voor jongens die van vliegtuigen houden. (Geïllustreerd met pentekeningen.)

De naam van Edgard Allan Poe, wiens griezelverhalen wereldvermaard zijn, stond er borg voor dat het vierde deeltje « De Goudkever » niet het minst boeiende zou zijn. Om in een trek uit te lezen !

Ieder deeltje bevat min of meer twee en dertig bladzijden en kost los 10 frs. en 50 cent in Nederland. Men kan zich de A-T nummers aanschaffen bij de N.V. Van Ditmar, Singel, 90, te Amsterdam of Markgravestraat, 10, te Antwerpen, en bij de Wereldbibliotheek, N. V., Adm. de Ruyterweg, 545, Amsterdam, of Lange Koepoortstraat, 2, te Antwerpen.

KEN JE DEZE BOEKEN VAN JULES VERNE ?

HET heeft me waarlijk genoegen gedaan die « oude », en toch steeds jonge Jules Verne's terug te vinden en vooral dat Elsevier op het goede idee is gekomen die fijne boeken opnieuw te laten verschijnen.

« Kuifje » gaf in nummer 51, 1949, de levensbeschrijving van Jules Verne. Tevens werden aldaar enige titels van zijn werken opgegeven. Ziehier wat in de nieuwe uitgave reeds verscheen bij Elsevier : **« De reis naar de Maan », « Vijf weken in een Luchtballon », « De Avonturen van drie Russen en drie Engelsen », « De reis om de wereld in 80 dagen », « Het zwarte Goud », « De Kinderen van Kapitein Grant bij de Stille Zuidzee », « Naar het middelpunt van de Aarde ».**

Een overzicht van die negen boeken geven gaat niet op. Weet je hoe de Gun-Club het grootse plan opvatte een reis te ondernemen naar de maan, hoe ze het reusachtige projektiel klaar kregen, precies wisten uit te rekenen hoeveel kruit ze daarvoor zouden nodig hebben, op welke dag het afschieten moest plaats grijpen, op gevaar af voor een volgende poging enige jaren te moeten wachten, hoe het hele Amerikaanse volk mee moet, hoe plots een Fransman zijn besluit te kennen geeft mee naar de maan te reizen, en hoe ze tenslotte met drie vertrekken ?

Even boeiend is de ontdekkingsreis in de binnenlanden van Afrika die jullie meemaken in **« Vijf weken in een luchtballon »**, een dubbele ballon, met een geheimzinnig toestel, luchtstromen, inboorlingen en gevechten, antilopen, apen, een concert in de wildernis, tovenaars die luchtreizen maken, stormen, Joe en de krokodillen, bosbranden, enz...

Ik moet er mee ophouden... Eén raad : slaan jullie om het even welk boek open, bekijken jullie een paar prentjes... en jullie sparen tot alle Jules Verne's in jullie boekenkast staan.

PELIKAAN.

ANNE-MARIE

door Netty Streef met plaatjes van Kobie Molsbergen, is een prettig boek voor meisjes tussen zes tot tien jaar. Ze zullen ongetwijfeld veel van Anne-Marie houden die pas zes jaar geworden is, zeven poppen en daarbij een eigen tuintje heeft dat extra verzorgd moet worden. Jullie kunnen zich wel indenken dat zo'n poppenmoedertje aardig veel werk heeft en ook veel mooie rijmpjes moet kennen om die kinderen zoet te houden. Van postelein houdt Anne-Marie niet en als ze op een middag in de keuken neust en ontdekt dat het weer postelein is, gooit ze er, in een onbewaakt ogenblik, bijna heel de grote zoutpot in, die er vlak naast staat ! Wat er dan verder gebeurd verklap ik niet ! Het is een smaakvol en handig uitgegeven boekje dat kleine meisjes graag zullen lezen.

C.B. van Goor Zonen's Uitgeversmaatschappij, N.V., 's Gravenhage.

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Ben Mobarek leidt Hassan en Kaddoer naar de Zwarte Bergen. In Samarkhande wacht Jaffar, vijand van Hassan en vriend van Timoer, op een boodschap...

Jaffar draait en keert en kan geen besluit nemen. Ten slotte zal hij kruis of munt werpen...

Zo het munt is, dan wacht ik; is het kruis, dan loop ik...

Kruis ! Nu zit ik weer in nesten !

Op hetzelfde ogenblik...

Excuseer, heer Jaffar, een boodschapper van de prinses wenst je te spreken.

Laat hem binnen !

Prinses Zobeïde, die mooier is dan de avondster, vraagt je onmiddellijk bij haar te komen...

Wat zou ze van me wensen ?... Ik moet voorzichtig zijn !

Zadel mijn beste paard, Ben Cascara !

Als Jaffar te paard stijgt, wordt hij ruw aan zijn kleed getrokken...

Hoe waag je het, bedelaar !

Ja, ik ben het ! Op bevel van Timoer heb ik de vlakten van Djebel Elabeït doorkruist om je deze brief te brengen !

Voor Jaffar tijd heeft zijn mond open te doen, is de man alweer verdwenen !

We zullen eens kijken wat hij schrijft...

Piano, pianissimo, oude sjacheraar ! Je spreekt met de gezant van de khan van Mongolië !

Netzkezeff ! De boodschapper van Timoer !

Aan u, Jaffar, bij de duivel en zijn trawanten, heil ! Hierbij laat ik je m'n wil kennen : Zorg dat Zobeïde uit de stad komt. Alle redenen en middelen zijn hiervoor goed. Stuur haar naar de heilige oorden. We kunnen haar dan steeds als gijzelaar gebruiken. Gehoorzaam en... Denk om je hals !

Jaffar, vriend, nu mag je geen ogenblik meer verliezen ! Je wou nieuws hebben, wel het kwam ! En nu naar de schone Zobeïde !

Wil Hare Hoogheid haar wensen verklaren aan de aardworm die voor haar voeten knielt...

Aan woorden ontbreekt het je nooit, Jaffar !... Je moet me helpen ! Zie, ik heb sedert weken geen nieuws meer van Hassan, mijn beminde echtgenoot.

Mooie Prinses, ik denk dat alleen Allah weet waar Hassan, uw machtige echtgenoot, zich bevindt. Ik denk dat er slechts een middel is om het te weten te komen...

Spreek, ik luister!

... Ga naar de graftomben van de profeten en smeek de hemel U nieuws te laten geworden over prins Hassan !

Je raad is goud waard ! Ik zal me dadelijk op weg begeven...

(Wordt voortgezet.)

Het ADELAARSNEST

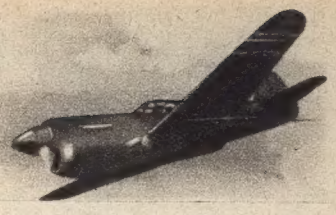

ROMAN VAN J. MEISSNER
GEILLUSTREERD DOOR R. REDING

De roman die vandaag voor 't eerst in « KUIFJE » verschijnt is eigenlijk geen roman, beste vrienden ! De schrijver, een oud-officier van de Poolse luchtmacht, verhaalt hier het leven van enkele jonge helden die alleen van naam verschillen met die jonge piloten welke hij zelf gekend heeft. Jullie mogen dus aannemen dat alles werkelijk gebeurd is omtrent hetzelfde tijdstip en op dezelfde plaats. Ik ben er van overtuigd dat « HET ADELAARSNEST » jullie hierdoor nog sympathieker zal zijn.

EERSTE HOOFDSTUK

GREY voelt zich ontmoedigd. Sinds jaren is hij op zoek naar nieuwe en sterke indrukken en gevoelens, maar hij heeft nog steeds niet gevonden wat hij zoekt. Zijn vermaarde luchtraids bezorgden hem een Europese faam, doch zij vervelen hem. De wedstrijden zijn eentonig omdat hij altijd de eerste prijzen wegkaapt. Voor de acrobatie bezit hij nog weinig belangstelling.

Een vermoeidé jongen klimt in de coupé...

Vóór enkele tijd was Grey nog instructeur in de Pilotenschool. Lang had de passie om nieuwe vliegeniers op te leiden Grey gevangen gehouden en wellicht zou hij zich nog in haar ban bevinden, zo hij niet overhoop geraakt was met de militaire voorschriften. Grey drong aan op hervormingen. Hij diende ontwerpen in. Zonder gevolg. Na veertien jaar dienst bij de luchtmacht vroeg hij ontslag.

Drie luchtvaartmaatschappijen boden hem een betrekking aan als piloot. Zonder aarzelen sloeg Grey ieder aanbod af. Elke dag heen en weer dezelfde afstand afleggen? Neen, dat was geen job voor hem.

Grey weigerde ook in te gaan op het voorstel van de millionair Stenson die hem als particulier-piloot wou aanwerven.

— Ik voel er niets voor chauffeur te spelen, antwoordde hij kortweg, alhoewel Stenson geen onvriendelijk man was en zijn vliegtuig een juweeltje.

Grey is nu twee en dertig en vooral sportief. Hij bezit 200.000 zloty, gewonnen in vliegtuigwedstrijden en hij beschikt over een klein pensioen. Hij voelt zich zo vrij als een vogel in de lucht, blakend van gezondheid en energie. Hij lijdt er onder dat hij zijn krachten ongebruikt moet laten. Geen enkele taak schijnt zwaar genoeg voor zijn scheppingsdrang!

Grey verveelt zich...

Bij het begin van de Lente kwam hij op het idee zich te vestigen op een klein landgoed dat hij van verre verwanten erfde en dat te Siedliska gelegen was, aan de Oostelijke grens van Polen. Hij was er nog nooit geweest, daar hij voor de landbouwexploitatie slechts een zeer matige belangstelling voelde. Overigens dacht hij er aan zijn erf, dat toch niets opbracht, te verkopen. In afwachting had hij er Galetski, die hij als werktuigkundige op het vliegveld had leren kennen, heen gestuurd om het goed te beheren.

Galetski stuurde hem iedere maand een schriftelijk verslag over hetgeen er te Siedliska omging. Hij zou door een vuur gelopen zijn voor zijn vroegere chef. Samen met Grey had hij zijn ontslag ingediend. De laatste dag dat Grey op het vliegveld verscheen, ontspon zich tussen beide mannen volgende conversatie:

— U trekt het burgerpak terug aan, kapitein?

— Hoe ben jij daarvan op de hoogte geraakt?

— Iedereen weet het... en ik zou 't zo graag met u afstappen, kapitein.

— Wat zou je aanvangen in 't burgerleven?

— Tja... een mens vindt wel zijn weg! Men heeft me verteld, kapitein, dat u een domein geërfd hebt.

— Ja, dat is juist. Ik bezit honderd vijf en twintig hectaren in Oost-Polen. Ben jij beslagen in landbouwaangelegenheden?

Galetski, een boerenzoon, kende inderdaad iets van landbouw, zoals hij nog in heel wat andere zaken bedreven was.

— Zo je er werkelijk iets voor voelt, zei Grey, ik heb een beheerder nodig die ik kan vertrouwen.

Zo werd Galetski « beheerder » en stelde hij verslagen op in soldatenstijl : zo bondig mogelijk.

« Siedliska ligt op 5 kilometer van het station. Het woonhuis is oud, maar in goede staat. Er zijn acht kamers. De boomgaard beslaat vijf hectaren, maar de fruitbomen hebben geen waarde. De grond is van de lichtste zandsoort. Goede weiden, maar slechte landbouwgrond. God spare ons voor zoveel zand! Het landgoed heeft een bijna volmaakt vierkante vorm. Het huis ligt aan de zuidkant. De stal herbergt vier paarden, drie koeien en enkele varkens. Veel landbouwgerief is er niet. »

Grey denkt aan zijn 200.000 zloty.

— We zullen zien, zegt hij. Hij maakt zijn koffer en gaat naar het station.

De trein vertrekt over enkele ogenblikken. Grey koopt een krant en neemt plaats in een ledige coupé. Het is Maart, doch 't wintert nog fel. De trein is echter oververwarmd en Grey trekt zijn bontmantel uit en hangt hem bij 't venster. Enkele ogenblikken later stapt een man binnen. Hij draagt een ledere vest en zijn hoed is diep over de ogen gedrukt. De man gaat rechtover Grey zitten en verdwijnt achter z'n krant.

De treinwachter komt het licht ontsteken. De trein zet zich langzaam in beweging en Grey verheugt er zich over dat hij straks languit op de bank zal kunnen liggen... Plots wordt de deur opengetrokken, en er vliegen een aantal pakken en valiezen binnen, gevolgd door een jongen buiten adem, ingeduffeld in een veel te lange mantel, en uitgerust met een paar rubberschoenen en een regenscherm. De late reiziger heeft een Schots reisdeken onder de arm en een pak proviand in een vettig papier gewikkeld.

De jongen ziet er moe uit. Hij hijgt terwijl hij zijn pakken rangschikt. Dan kijkt hij onzeker rond en gaat na enige aarzeling naast Grey zitten. Deze laatste is blijkbaar niet in z'n nopjes. Als antwoord op het « Excuseer » van de nieuweling grommelt hij iets tussen de tanden. De jongen snuit zich luidruchtig de neus en begint zijn reisgoed in het net te leggen. Hij maakt daarna zijn mantel los en neemt de college-pet af.

Grey houdt de jongen in het oog. De reiziger aan de overkant snurkt reeds. Zijn vilthoed is op z'n neus gevallen. De

jongen is ziekelijk mager, hij heeft een lelijk gezicht vol sproeten. Vreesachtig, schuchter lijkt hij, terwijl hij met bevende handen zijn pakken verport in het net, alsof hij zich excuseert voor zoveel onhandigheid.

— Wat een misbaksel, denkt Grey wrevelig. Als sportman beoordeelt hij eerst de lichamelijke verschijning van de mensen. Pas daarna dringt hij door tot de geest en het hart. Spontaan voelt hij meer voor al wat krachtig en goed gebouwd is.

Toch is Grey niet oppervlakkig; de onwillige afkeer die hij voor de knaap voelt, stamt van een eerste louter physische indruk. De jongen, van zijn kant, bekijkt Grey met een soort eerbiedige nieuwsgierigheid. Men zou zeggen dat hij hem al lang kent...

Dit is inderdaad het geval, maar hij durft het niet laten blijken. Hij glimlacht alleen flauwtjes en kucht nu en dan eens om te tonen dat hij een gesprek wil aanknopen.

Eindelijk zegt hij op vriendelijke toon :

— Strek u gerust uit, kapitein, ik kan toch niet slapen in de trein!

En gaat meteen aan het andere eind van de bank zitten. Grey is ingenomen met dit gebaar.

— Hoe weet je dat ik officier ben? vraagt hij.

Er komt meer beweging in de jongen. Zijn wangen kleuren...

— O, ik ken u wel, meneer, zegt hij snel, u bent Joris Grey, de kapitein-piloot.

— Dat klopt, vriend, antwoordt Grey, maar hoe ben je er achter gekomen?

— Ik herken u van op de foto's in de bladen. Ik ben Karol Zaksjeski, voegt hij er aan toe, terwijl hij onhandig opstaat

— Aangenaam, meneer Zaksjeski, ga rustig zitten en maak het je wat gemakkelijker. Er is voldoende ruimte voor ons twee Waar trek je naar toe?

— Ik ga terug naar de school te Wilno. Ik kom van Warschau, waar ik als afgevaardigde van de school een vergadering heb bijgewoond van de leden der Liga voor de Poolse Luchtbescherming. Ik verlang er reeds zo lang naar u te leren kennen en nu is het toeval mij gunstig...

Plots zwijgt hij.

— Je wou graag kennis met me maken? Waarom?

— Dat willen we toch allemaal, meneer! Met iemand als u spreken, uit uw mond iets vernemen over al de luchtraids die we met kloppend hart volgden...

Grey's gezicht betrekt.

— Genoeg daarover! Ik hoor dat je opgeblazen krantenproza gelezen hebt. Maar, wat bedoelde je met « wij ». Je zei toch « wij »...

Enigszins verlegen, zwijgt de jongen een ogenblik. Hij is weer schuchter geworden... Dan komt het er uit :

— Wij, dat zijn mijn twee jongere broers en ik, en ook mijn oom en mijn tante.

— Wat? Je tante ook, spot Grey. Zeker een dametje dat zich met liefdadigheid bezig houdt, denkt hij. En dan luidop : In welke klas zit jij?

— In de derde.

— Wel, vertel eens wat over jezelf en over de vergadering waar je vandaan komt.

(Wordt voortgezet.)

KEN JE DE LOCKHEED CONSTELLATION ?

In 1939 werd door de Lockheed Aircraft Corporation een ontwerp gemaakt voor een viermotorig verkeersvliegtuig dat de naam Constellation (Sterrenbeeld) zou krijgen. Op 17 April 1944 maakte de Lockheed L-49 Constellation haar eerste proefvlucht. De machine werd nog op het einde van de oorlog in het Verre Oosten gebruikt. Ziehier enkele cijfers over de Constellation L-49 : Spanwijdte 37,49 m. - Roomlengte 29 m. - Hoogte 7,21 m. - Vleugeloppervlak 153 m. 2. - Leeggewicht 26.970 kg. - Max. startgewicht 40.820 kg. - Gemid. snelheid 420 km. per uur. - Benzineverbruik 1985 à 1185 l. per u. - Inhoud der benzinetanks 17.750 l. Vliegbereik 6.700 km.

DE AVONTUREN VAN M. MUS

door Bob DEMOOR.

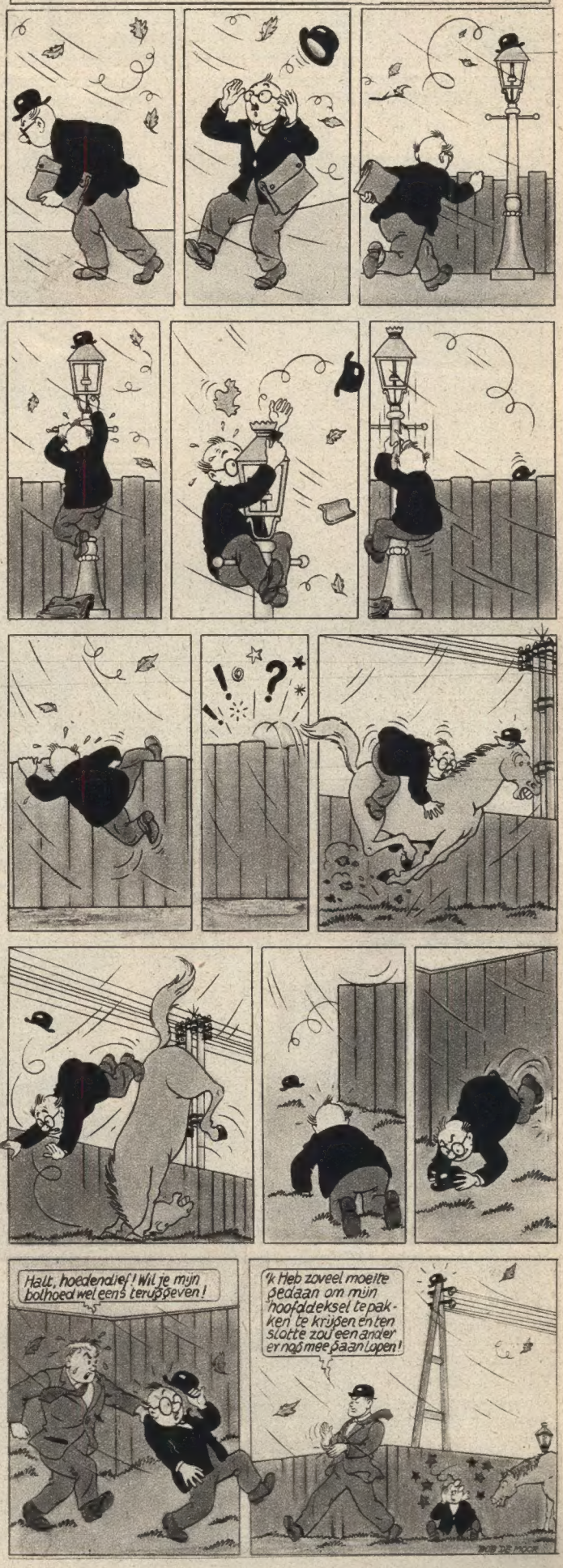

DE AVONTUREN VAN KWIK EN FLUPKE

IJZEL

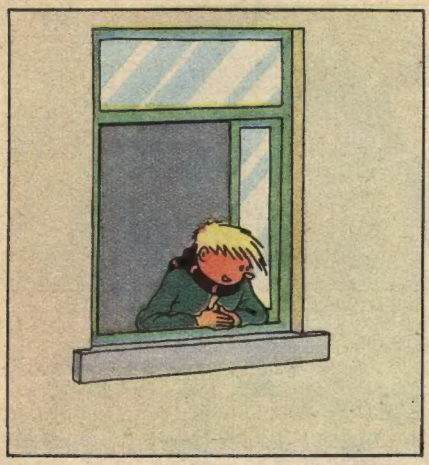

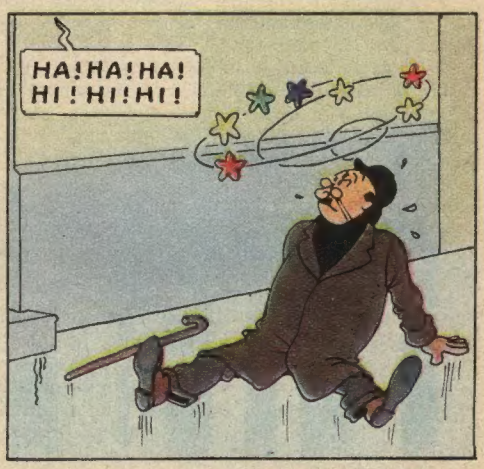

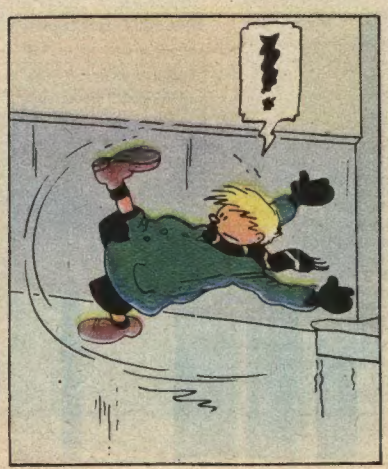

(Wordt voortgezet.)

DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKNINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Suske, Wiske en Lambik brengen hun vakantie door aan de Middellandse Zee. Lambik neemt kennis van een geheimzinnig telegram gericht aan graaf Brocca. Lambik piekert er niet over en gaat op onderwaterjacht...

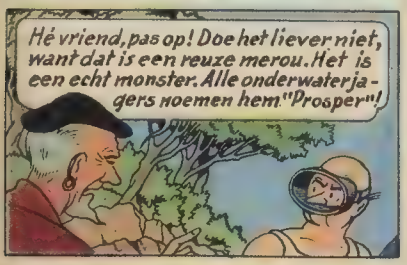

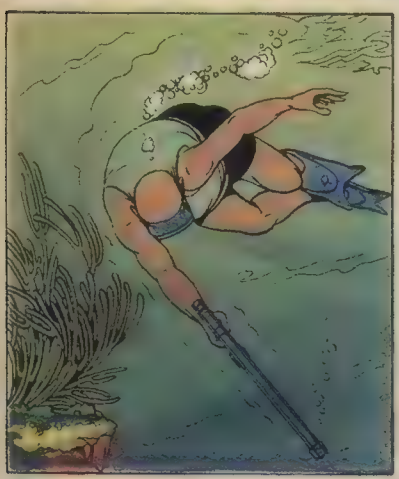

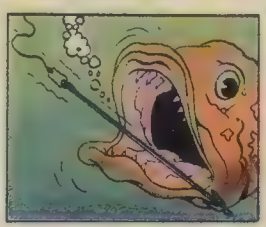

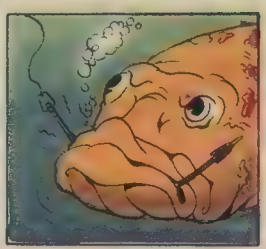

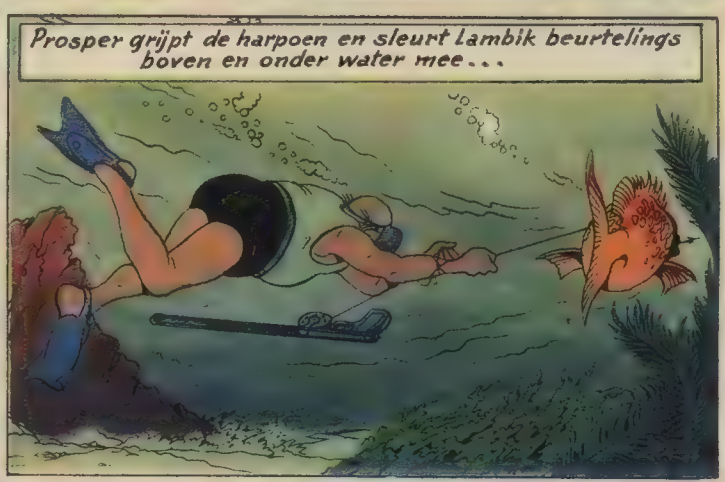

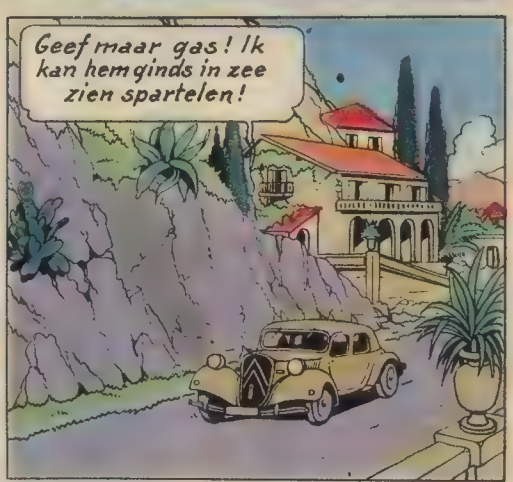

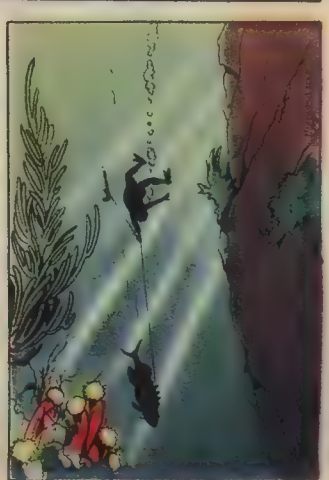

(Wordt voortgezet.)

ZAL HET IN DE TOEKOMST MET EEN REAKTIE MOTOR GAAN ?

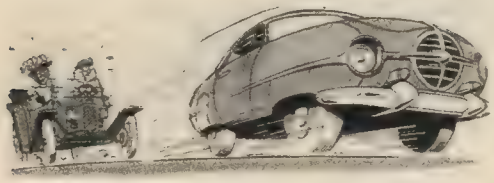

DE GOUDEN BRUILOFT VAN DE CYLINDERMOTOR.

Ja, het is reeds een halve eeuw geleden dat de eerste auto's over de voornaamste wegen reden en overal opzien baarden. Toen waren het nog schilderachtige knalpotten, nu lopen de motors piekfijn en haast geruisloos. Toch zal er, naar 't schijnt, een einde komen aan hun heerschappij. In luchtvaartkringen interesseert men zich alleen nog voor reactiemotors, raketten en motors met atoom gedreven !

WETEN jullie hoe de vliegtuigen door atoomkracht bewogen er zullen uitzien ? Het zijn reusachtige vleugels die ze het uitzicht geven van grote vliegende schijven. De passagiers zitten tussen de wanden van de vleugels gelijk tussen twee borden ! Het midden van het toestel is uitsluitend bestemd voor de motor. Gepantserde muren zullen de motor scheiden van de passagiers en hen beschermen tegen de dodende uitstralingen en de hitte door deze motor voortgebracht.

IN EEN OMMEZIEN ZAL HET NIET GAAN.

De nieuwe formule voor de vliegtuigen kan men toch ook op auto's toepassen ? Ja... Maar, een auto voorzien van een reactiemotor, kan niet in een handomdraai geschieden ! Weten jullie, dat de hitte verwekt door zulk een reaktiemotor voldoende is om een duizendtal woningen te verwarmen tot op een tempartuur van 18° C.? Men moet ook rekening houden met de gasontsnappingen ! De wind die door de uitlaatbuis ontsnapt kan een man op een afstand van 50 meter omverblazen. De ongelukkige die zich te dicht bij de zuigopening, vooraan de auto, zou wagen, zou opgeslokt en in de vorm van gehakt, weer in de ruimte geslingerd worden in de tijd van een paar sekonden!

Nu snappen jullie dadelijk waarom men tweemaal nadenkt alvorens zulke wagentjes de weg op te sturen !...

De vliegtuigen van morgen !

DE EERSTE AUTO'S MET EEN REACTIEMOTOR.

Al deze kleinigheden (?) zijn voor de constructeurs echter geen hinderpaal, ze vinden er wel raad op !

De firma Rover heeft het eerste prototype vervaardigd waarmee ernstig dient rekening gehouden. Het probleem van de gasontsnapping uit de turbine werd opgelost door het gas in een tweede turbine te leiden die de achterwielen aandrijft. De tweede turbine draait minder vlug dan de eerste, ze maakt slechts 35.000 toeren per minuut ! Ook hier moest nog geremd worden zodat het aantal toeren van de wielen op 4 à 5.000 komt.

DE LAATSTE ROVER MET CYLINDERMOTOR !

In afwachting dat ze met de reactiemotors feitelijk kan van wal steken, heeft de Rover dit jaar toch nog maar een wagen gebouwd voorzien van de traditionele motor (tek. II). Met de Rover 75 kan men de wereld niet rond met de snelheid van een meteoor, maar haar lijn en comfort zijn toch niet alledaags. Wanneer men deze wagen bekijkt en ook bewondert, vraagt men zich af of dit nu werkelijk de laatste Rover met cylindermotor is ?

Een der laatste wagens met cylindermotor van de firma Rover.

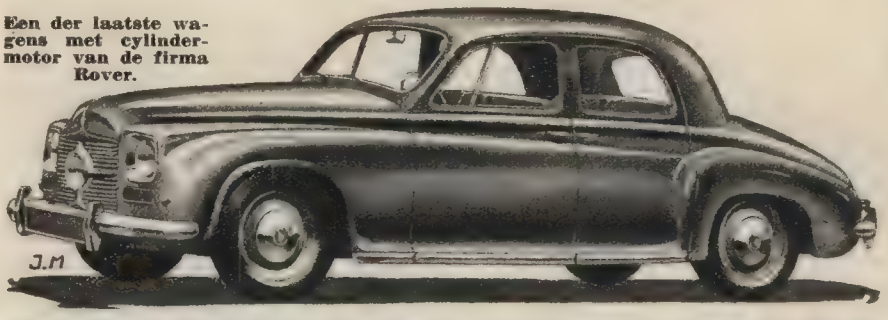

HOOFDKENMERKEN			
Aantal cylinders	4	Lengte	4,58 m.
Cylinderinhoud	2.103 cm3.	Breedte	1,66 m.
Aantal versnellingen	4	Gewicht	1.385 kgr.
Normale P.K.	12 PK.	Verbruik	12 l. per 100 km.
Aantal toeren p. minuut ...	4.200 t. p. min.	Max. snelheid ...	125/130 km./u.

DE KLEINE MARIONNETTEN DANSEN IN DE POPPENKAST.

Nou hebben jullie allen een aardig stel poppen eigenhandig vervaardigd, waar jullie samen met de toeschouwers heel wat pret aan beleven.

WELLICHT toch hadden jullie wat last om een toneel te improviseren. Willen we nou eens samen een echt toneeltje ineentimmeren, met schermen, licht, gordijn, zodat jullie groep acteurs een waardig toneel bezetten ? Het is niet moeilijk.

Hier hebben jullie dan eerst en vooral een Guignol : die neemt helaas nog al veel plaats in beslag; ik kan hem dus alleen aanraden aan wie over voldoende ruimte beschikt om alles op te bergen.

Hij bestaat uit een soort scherm; in het middenste vak wordt bovenaan een groot vierkant uitgesneden. Dit scherm kan men maken met drie vakken uit contreplaqué van 3 mm. op lattenlijsten gespijkerd van 2 x 2 cm. De twee zijvakken worden aan de middenste met stevige scharnieren vastgehecht. Onder de voorstelling plaatst men het scherm zoals bijgaande tekening het aanduidt; een houten ronde of vierkante dwarslat zal de bovenste delen van de zijvakken verbinden; eens de voorstelling afgelopen, trekken jullie de dwarslat weg, en kan men het scherm opplooien en gemakkelijk wegbergen.

De voorkant van het toneel heeft minstens 1,70 m. hoogte, van de grond af tot onderaan het toneel : men moet er immers helemaal achter kunnen schuil gaan, en de poppen boven het hoofd laten spelen. Er bestaat een ander systeem, dat praktischer is en minder vermoeiend : in dit geval staat het toneel slechts op 1,20 m. van de grond; het fonddecor zal uw bovenlichaam verbergen, en men houdt de poppen voor zich ter hoogte van de borst (zie schets).

De totale hoogte van de gevel zal dus, naar gelang men de eerste of tweede suggestie volgt, 2,20 of 2,70 m. bedragen. De breedte beslaat 80 cm., terwijl de zijvakken zowat 60 m. breed zullen zijn. Zien jullie op mijn schets voor wat betreft de afmetingen van het uit te snijden vierkant in het middenvak.

Al jullie kunstenaarsgaven zullen jullie kunnen gebruiken voor de fond. Die wordt op echt doek geschilderd op twee houten latten gespannen, of eenvoudiger op kartonnen rechthoeken. Daarna hangen jullie die op aan de dwarslatten. Hebben jullie dat soort verkozen waar men achter zit, vergeten jullie dan niet door het achterdoek een paar gaatjes aan te brengen om de acteurtjes af te spieden.

DE EEUWIGE SHAW !

Tijdens een grote receptie kwam een jonge ijdele Lord op de Ierse schrijver Bernard Shaw toe en vroeg :
— Was jou vader geen kleine dorpskleermaker ?
— Ja, antwoordde Bernard Shaw.
— Ik vraag me af waarom jij dan ook geen kleermaker geworden bent ?
Shaw glimlachte, bekeek de Lord van het hoofd tot de voeten en zei dan :
— Pardon, maar was jou vader geen gentleman ?
— Natuurlijk !
— Ik vraag me af waarom jij dan geen gentleman geworden bent ?...

COMMANDO'S *in* BIRMA

Frazer en James maken deel uit van een Britse commandogroep in Birma. Frazer en een korporaal maken zich gereed om een brug te laten springen...

Frazer en de korporaal zijn reeds bij de brug.

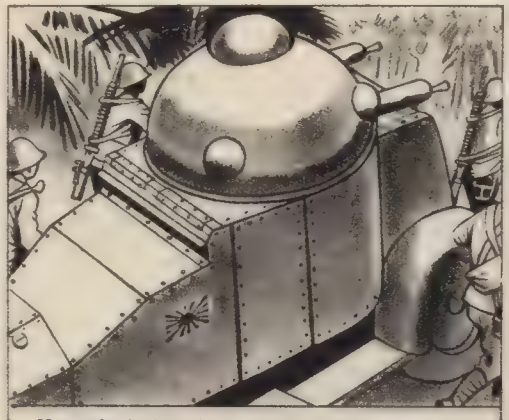

Maar de inzittenden van de Japanse pantserauto hebben de twee soldaten opgemerkt...

... En openen het vuur op de Engelsen.

Zodra hun taak ten einde is, vluchten Frazer en zijn vriend onder een regen van kogels.

Op dit ogenblik verschijnt James aan het hoofd van zijn groep.

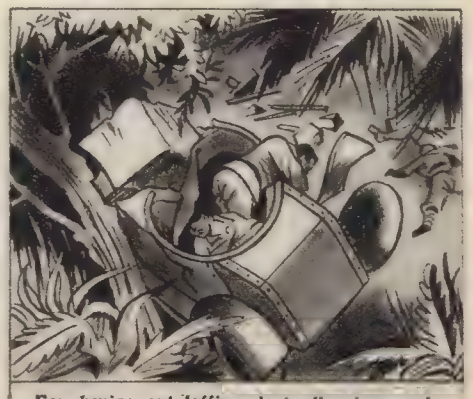

Een hevige ontploffing doet alles beven, de Japanse pantserauto wordt begraven onder het puin van de brug.

Andere Japanners komen opdagen.

De Japanners vallen hevig aan...

De Engelsen beantwoorden het vuur.

Een vrachtwagen gaat in de vlammen op..

De Japanners trekken zich terug...

(Wordt voortgezet.)

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

Genoveva, de moeder van Corentin, werd door Lange Slang uitgeleverd aan de schurk, kapitein Jack. Zwarte Bison, Wakita en Corentin zoeken haar...

TEKST en TEKENINGEN van Paul CUVELIER

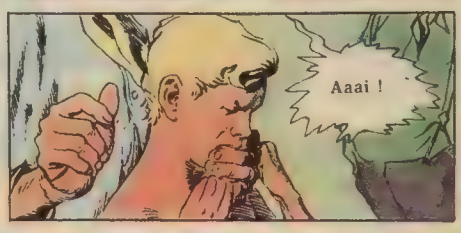

De pioniers geloven de leugens welke de bandieten hen hebben verteld en volgen de sporen van onze vrienden. Kenneth en Rogers draven aan 't hoofd van de groep.

De achtervolgers zijn te talrijk en onze vrienden besluiten hun heil in de vlucht te zoeken...

Ze merken spoedig dat de trappers veld winnen...

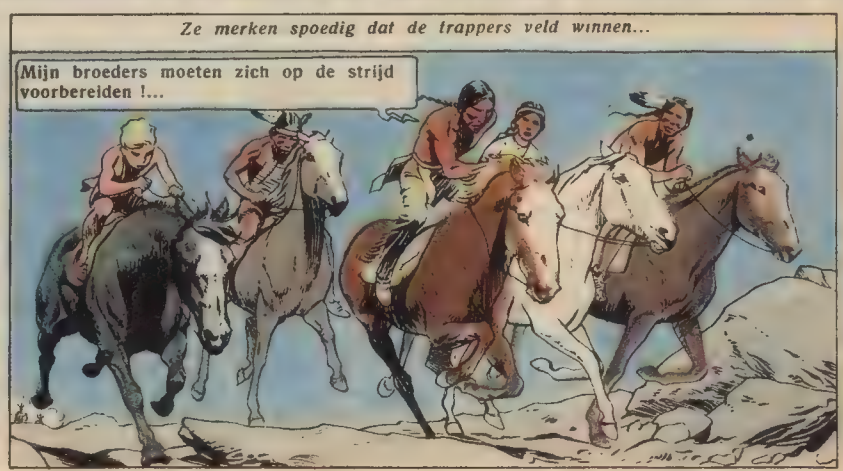

(Wordt voortgezet.)

HET GEHEIMZINNIGE GROENE OOG

Mijn vriendschap en bewondering voor Bob Cliff dateren uit de tijd toen hij nog frik was op het Homertoncollege. Hij had een voorliefde voor politieromans en Romeinse geschiedenis. Op zekere dag ontdekte hij hoe de sigaren van de bestuurder verdwenen, en hierdoor had hij op slag naam gemaakt als detective. Wij doopten hem toen : Sherlock Holmes.

Jaren gingen voorbij zonder dat ik iets hoorde of zag van Bob Cliff maar, de wereld is klein, en op een morgen zag ik hem vlak voor me op de rede van een der Bahama-eilanden staan. Hij monsterde mij aan als stuurman, alhoewel hij mijn diensten absoluut niet nodig had. We stevenden naar een haven van Florida om er, ik weet niet welke smokkelwaar aan wal te brengen.

ONZE schuit deed slechts zeven knopen. Dat is bitter weinig, maar de zee lag spiegelglad en de Golf Stroom, vlak in de buurt, verwarmde ons lekker.

Ik kwam in de stuurhut en zag Bob Cliff over een zeekaart gebogen... Hij bestudeerde ze aandachtig en vroeg me plots:

— Wat is dat volgens jou mening ? Hij wees een klein punt aan, dat hij met een rode cirkel omrand had.

— Vliegenvuil ! antwoordde ik nonchalant.

— Mis ! Het is een eiland en wel een heel bijzonder eiland ! Het is er een van « drie keer zeven » !

Ik wist dat op de Antillen deze zonderlinge naam gegeven werd aan eilanden wier inwoners sterven van een onbekende ziekte. Het eiland moest daarna zeven jaar, zeven maanden en zeven dagen onbewoond blijven. Men geloofde dat het eiland pas dan van de dood en de besmettelijke geest gezuiverd was.

— Kijk eens waar we zijn ? beval Cliff.

Ik nam het sextant en ging naar de brug. Een ogenblik later was ik terug bij Bob Cliff en zei :

— Zoals we nu varen, zal het eiland over een uur aan bakboord opduiken.

— Goed, antwoordde hij en wreef zich in de handen. Dan vroeg hij of ik me Bartholomeus Mudge nog herinnerde ?

— Ja, Green Eye, het « Groene Oog » ? Zijn naam is me natuurlijk niet onbekend, maar ik verbleef niet lang genoeg in Londen om er het fijne over te weten.

— Wel, het is vandaag juist zeven jaar, zeven maanden en zeven dagen geleden dat Green Eye op dit eiland stierf !...

●

Lang geleden woonde Mudge in een oud huis van de Bury Square in Holborn. Soms zag men hem in zijn kamer op en neer lopen. Door zijn uitgemergelde, lange sombere gestalte en zijn groen oog was hij de boeman voor alle kinderen en de schrik van de kindermeisjes !

Er wandelen meer mensen rond met een oog uit groen glas, maar het oog van Mudge was vreselijk om zien. Het was zo rond als een shilling, en zo lichtend en gloeiend alsof er vlammen uit oplaaiden !

— Het eiland is nu weer vrij van ziekten, we kunnen gerust aan land stappen.

— Waarom ? De laatste piraten die er een onderkomen zochten moesten hun laarzen koken om niet van honger te vergaan !

— Wat wel bewijst dat ze er geen schatten vonden ! Ik hoop ook niet er koffers aan te treffen volgepropt met goud en zware antieke juwelen, antwoordde Bob Cliff.

— En wat die Green Eye betreft, ging ik verder, heb ik altijd horen vertellen dat hij slechts éénmaal per dag at, en dan nog een maaltijd van drie pence bij Tom Whinch ! Geloof dus maar niet dat hij daar iets heeft achtergelaten...

Bob Cliff glimlachte geheimzinnig en zette zijn Sherlock Holmes gezicht op.

— Ik heb toch een interessante ontdekking gedaan ! Die Bartholomeus Mudge heet namelijk Nero Mudge !

— En dan ?

— Ha ! Ha ! lachte Bob Cliff, doch verder kwam hij niet, want op dit ogenblik meldde onze Japanse keukenpiet, een kereltje dat van alles verstand had, het eiland aan bakboord.

De jol werd uitgezet en Bob Cliff, Myoto en ik roeiden naar het eiland.

●

Het was er mooi ! Er stonden vele prachtige fruitbomen en 't duurde niet lang eer we drie hutten ontdekten. Ze waren nog in goede staat en in iedere hut sliepen vier geraamten die blonken als ivoor. Naar de vierde hut moesten we langer zoeken. Toen we de deur ervan openstieten, zagen we voor ons, in een rieten zetel, een reuzengebeente met een vlammend groene steen in ene oogholte.

— Bartholomeus Mudge ! schreeuwde ik.

— Pardon, Nero Mudge, protesteerde Bob Cliff. Het is onvergeeflijk hem Bartholomeus te heten, maar vermits je de Romeinse geschiedenis niet bestudeerd hebt, wil ik er je geen verwijt van maken. Moest je je daaraan wat meer geinteresseerd hebben, dan zou je weten dat Nero een keizer was die een groen oogglas bezat. Die monocle was niet anders dan een prachtige smaragd van onschatbare waarde. Ik heb gedacht dat er tussen die Romeinse keizer met zijn groen oogglas en Nero Mudge, die zowel zijn voornaam als de herkomst van zijn groen oog zorgvuldig geheim hield, een verband moest bestaan !...

Bob Cliff ging naar het geraamte, tikte even tegen de schedel en het groene oog rolde op de grond.

— Een prachtige smaragd, glimlachte Bob Cliff.

— Ik zou de geraamten willen meenemen, zei Myoto, ik kan er ten minste honderd dollar voor krijgen !

●

We zetten koers naar Calveston wat onze laatste voorraad steenkolen kostte. Tijdens deze lange en vervelende reis speelde Myoto een zonderling spel met zijn vier geraamten. Ten slotte behield hij er slechts één van negen voet en twee duim hoog.

In de haven wilden wij onze steen verkopen aan een Franse handelaar die, naar men vertelde, verstand had van edelstenen en juwelen. Hij gooide ons de smaragd naar 't hoofd en schold ons voor bedriegers !

— Zijn jullie niet beschaamd me hier een stuk glas voor een smaragd te willen verkopen ! Hoepel op of ik roep de politie !

— Hemel ! zuchtte ik, waar zullen we steenkolen vinden om naar de Bahama-eilanden terug te keren ?

Maar, Myoto wist raad. Hij bood zijn geraamte aan twee museums van natuurkunde aan. Allerbei wilden ze het aankopen en zo geraakten we aan brandstof. En het was ten slotte het cirkus « Skooter and Rice », een concurrent van het grote Barnum-Circus, dat er ons negen honderd dollar voor betaalde. Dit bedrag werd in drie gelijke delen verdeeld en Bob Cliff, Myoto en ik waren er gelukkig mee !

Maar naar de vierde hut moesten we langer zoeken.

DE WITTE OLIFANT

De « Goney » werpt het anker in een haven van Indië. Aan boord bevindt zich de jonge Italiaan, Rudi, die hier aan wal stapt, daar hij zijn geluk wil beproeven in het land dat eens door zijn streekgenoot, Marco Polo, ontdekt werd...

Rudi deelt zijn plannen mee aan de matrozen van de « Goney ». De Venetiaan is sceptisch.

Het is in deze streek dat Marco Polo gereisd heeft en triomf oogstte. Ik wil zo ver geraken als mijn beroemde landgenoot !

Welke stiel ken je, Rudi ?

Ik ken een heel goed beroep, wees maar gerust.

Moest ik geen kontrakt getekend hebben, dan zou ik je vergezellen, Rudi.

Groet Italië voor mij, Zani ! Moest je ooit overlevenden van de « Tricanaria » ontmoeten, zeg hen dat ik aan hen denk. Vaarwel !

Rudi neemt z'n bundel op de rug en bestijgt de heuvel. Weldra komt hij in het dorp Ankok.

Op de hoek van een steeg ziet hij de hut van een pottenbakker en blijft staan...

Wil je me onderdak verlenen ?

Ieder man is Gods zoon ! Wees welkom !

Rudi leeft nu in het huis van de pottenbakker en helpt hem bij de arbeid.

Je kunt reeds mooie vazen draaien, Rudi. Ik zal je ook leren hoe je beeldjes moet boetseren.

Beelden ? O, maar dat kan ik ! Lang geleden heb ik het mijn vader zien doen en heb hem zelfs geholpen. Laat me je werk eens zien, Indra ?

Volg me !

Indra leidde Rudi in een kleine plaats waar wel honderd beeldjes opgestapeld waren; vreemde beelden van veelarmige Hindoe-godheden zoals : Brahma, Siva, Vichnoe, Cali, Dourga, Sita, enz.

Ze zijn heel mooi, Indra, maar ik geloof dat ik dat ook kan...

We zullen zien !

INRI

Weldra werd de kleine werkplaats gevuld met de werken van Rudi : madonna's met een zacht en droevig aangezicht, heiligen, Kristus aan het kruis, enz.

Indra interesseerde zich niet alleen aan het werk van Rudi, maar ook voor de personen zelf die hij boetseerde en zo vertelde Rudi hem over de Zaligmaker. De oude Hindoe was er diep van onder de indruk.

Rudi's naam was vlug in de streek bekend en al de inwoners kwamen processiegewijs kijken naar de beelden van de grote God, gemaakt door de vaardige handen van een kleine blanke.

(Wordt voortgezet.

Volgende donderdag:

Het GEHEIM van de PYRAMIDE

IN AFWACHTING maken we een reisje door het mysterieuze land van de Pharao's dat ons nog vele van zijn geheimen angstvallig verborgen houdt. De geschiedenis van Egypte werd geschreven door een priester, Manethon genaamd, die drie eeuwen vóór Christus leefde. Jammer genoeg bestaan hiervan nog slechts een paar brokstukken die herschreven werden door de Jood Jozef en de Griek Africanus. Van het oorspronkelijke werk van Manethon bezitten we dus slechts een tweedehandse versie.
Dat is heel jammer want de hiëroglyphen van Manethon zouden ons waarschijnlijk veel interessante en verbazende dingen hebben verteld.

Champollion slaagde er in de sleutel van het Egyptische schrift te vinden en dat was een grote stap vooruit; de moderne wetenschap droeg ook het hare bij en toch is het beeld, dat we ons van het oude Rijk en van het Midden-Rijk kunnen maken, nog vaag. Over de periode die het Oude Rijk voorafgaat weten we haast niets. De papyrus in het museum van Turijn en de stenen kalender in het museum van Palermo zeggen ons echter dat de periode vóór Menes teruggaat tot... 36.000 jaar vóór onze tijdrekening!

Om duizelig van te worden, niet-waar vrienden!

EEN SPROOKJE ZO BOEIEND ALS DAT VAN DUIZEND EN EEN NACHT...

De moderne mens denkt wel eens dat de XXe eeuw alle wijsheid in pacht heeft, maar dat is een vergissing. Toen andere volkeren pas leerden spreken, was de schrijfkunst bij de Egyptenaren al zeer oud. Het was onder Menes en zijn opvolgers dat Opper- en Neder-Egypte verenigd werden en de kunst reeds een hoge graad van ontwikkeling bereikte.

In het voorhistorische tijdperk hadden de Egyptenaren al een jaarkalender die 365 dagen telde. Julius Cesar voerde hem in te Rome en we nebben hem nog steeds!

Benjamin Franklin vond de eerste bliksemafleider, maar de Egyptenaren zetten op hun tempels hoge palen (soms wel van 100 voet) met koper bekleed om de gebouwen tegen het inslaan van de bliksem te beveiligen.

Hun ingenieurs moeten knappe bollen geweest zijn, want het meer van Moeris, dat zij aanlegden, wordt thans nog aangezien als het grootste kunstmatige bevloeiingsbekken ter wereld.

Hoe ze hun kleuren maakten weten we nog niet, en hoe ze hun lijken balsemden al evenmin en het is mogelijk dat dit altijd een geheim zal blijven.

DE BOUW VAN DE PYRAMIDEN

In Egypte zijn er tachtig pyramiden en in Nubië wel meer dan honderd! Wisten jullie niet, hé! De groep van Gizeh is echter de voornaamste. Ze bestaat uit negen pyramiden waaronder de majestueuze graftomben van Cheops, Chephren en Mycerinus.

Waartoe dienden de pyramiden? Zeker is dat ze de koninklijke begraafplaatsen waren, maar het is onjuist te beweren dat ze niets meer betekenden.

De pyramiden van Cheops is de reusachtigste en heel haar bouw is een groot mysterie. Daar deze pyramide de voornaamste rol speelt in het verhaal dat ik voor jullie tekende, wil ik er jullie enkele woorden over vertellen.

De pyramide werd gebouwd op een hoogvlakte van witte kalksteen en beheerst met haar 6.000.000 ton de omgeving. De pyramide is 136 meter hoog en aan de basis 227 meter breed. Ze werd opgetrokken uit niet minder dan 2.000.000 blokken die bijna alle 2 ton wegen. Deze blokken werden zo juist op mekaar geplaatst dat je met je hand over de oppervlakte kunt wrijven zonder dat je de scheidingslijn tussen twee blokken voelt.

Om jullie een idee te geven van de hoogte kan ik jullie wel zeggen dat de toren van het Brussels stadhuis slechts 114 meter en de Westertoren van Amsterdam 85 meter hoog is. De pyramide van Cheops, het enige wat ons nog van de zeven wereldwonderen overblijft, is niet meer zoals ze vroeger was. Aanvankelijk was deze pyramide 148 meter hoog en waren de vier zijden bedekt met blinkende, gladde kalksteen die schitterde in de zon (1). Tot op het einde van de XIIe eeuw bleef dit zo en kon men ook in de kalksteen hiëroglyphen ontwaren. Abdoel Latif heeft ons hierover een enig mooie beschrijving nagelaten. Enkele jaren later werd de stad Kairo door een aardbeving geteisterd en om hun huizen weer op te bouwen, namen de Arabieren de kalksteen van de pyramiden!

DE GEHEIMZINNIGE DEUR

De deur waardoor de bezoekers thans toegang verkrijgen is niet de eerste ingang van het monument. Deze bleef eeuwenlang onvindbaar. In het jaar 820 na Kristus wou kalief Al Manoem (zoon van de beroemde kalief Haroen al Rachid, de held van tal van Oosterse verhalen, ondermeer van het sprookje van Duizend en één Nacht) eens kijken of al de oude legenden welke in omloop waren over de pyramiden met de werkelijkheid strookten. Zou het graf van Cheops werkelijk fabelachtige schatten bevatten? Maandenlang werkten zijn knechten tevergeefs. Op het ogenblik dat ze aan 't muiten sloegen, bewoog er een groot steenblok en konden ze binnendringen. Ten koste van onmenselijke inspanningen moesten toen nog verscheidene deuren opengebroken worden om in het eigenlijke heiligdom te komen. De teleurstelling van de kalief was dan ook groot toen er slechts drie geheel lege, naakte kamers gevonden werden. Het waren de kamers van de koning, van de koningin en de ondergrondse kamer.

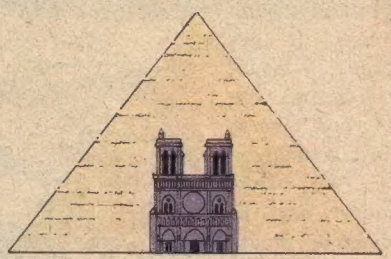

In de eerste vond men op de plaats van de praalkist een bak van graniet! Ingenieurs doorzochten de kamers en de gangen, hakten in de muren, peilden de stenen vloeren en dikke muren maar... De fabelachtige schat bleef onvindbaar!

Eeuwen verliepen en onbewogen liet de pyramide tijd en stormen over zich heen gaan en waakte samen met haar zwijgende gezel, de Sfinx, over haar schatten. De grote Sfinx van Gizeh is meer dan zestig meter lang en werd geconstrueerd van 2900 tot 2750 vóór Kristus of zelfs nog veel vroeger.

* * *

Volgende week, beste vrienden, zal prof. Mortimer trachten het geheim te ontsluieren. Zal hij slagen? Zal hij geen vijanden op zijn weg vinden die de opzoekingen onmogelijk maken? Al deze vragen zullen beantwoord worden in het tekenverhaal « Het Geheim van de Pyramide ».

Edg. P. Jacobs.

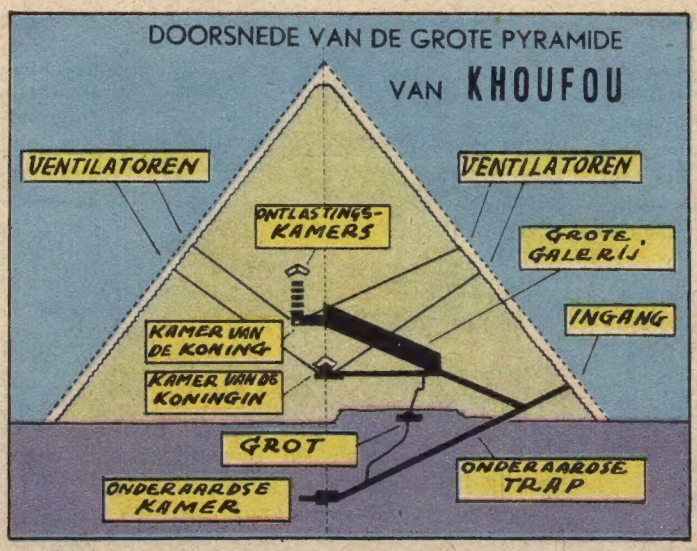

(1) Het is daarom dat de Egyptenaren ze « het licht » noemden.

(2) Deze sfinx werd door pharao Chephren uit het zand opgedolven en toen reeds scheen ze oeroud.

De pantserwagens zijn zo oud als de wereld

Toen onze voorouders ('t is heel lang geleden waar ik nu over spreek) een geschil hadden met elkaar, lieten ze waarschijnlijk het vechten over aan de sterkste kerels van hun stam. Na een tijd kregen ze zelf lust er zich in te mengen en vonden de schilden uit om zich tegen de vijandelijke stoten en slagen te beschermen. Als we de zaak goed bekijken, is de man, gewapend met een lans en een schild, eigenlijk de eerste aanvalswagen ! De lans is het wapen, het schild de pantserplaat en de stuwkracht leveren de benen ! Ze maken het mogelijk vooruit te dringen en, zo nodig, ook achterwaarts te marcheren !

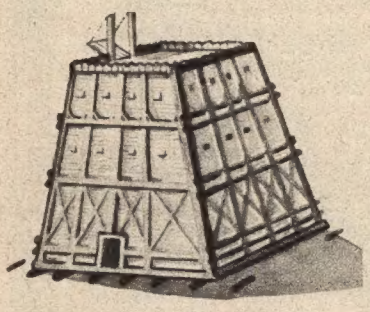

DE eerste aanvalswagen werd uitgevonden door de Egyptenaren. Geduchte boogschutters namen plaats op een wagen die met vurige paarden bespannen, tussen de vijandelijke rangen stormde. Iets ontbrak er aan, nl. de bescherming van de manschappen op de wagen !

Niet lang nadien pakte een zekere Demetrius Poliorcetes, bijgenaamd « innemer van steden », met een zonderlinge machine uit : de helepolis (hiernaast links). Het was een houten toren voorzien van een ophaalbrug en een katapult. Om de toren te verplaatsen zette men hem op houten rollen. Als nu een stad moest ingenomen worden, rolde men de wagen tegen de muren en deze diende dan als basis voor de bestorming.

Veertien eeuwen later vinden we de aanvalstoren in handen van de kruisvaarders, doch merkelijk verbeterd. De aanvalstoren (hiernaast links) was soms 90 voet hoog en rolde op wielen. Bij een bestorming bedekte men de toren met natte huiden. Deze moesten beletten dat hij zou vuur vatten door de brandende pijlen waarop de Turken hem zo kwistig vergastten.

Nu stappen we nog over een paar eeuwen heen en staan op het einde van de Middeleeuwen. De aanvalswagens zijn rollende geraamten, gevuld met wapens en door paarden getrokken (onder).

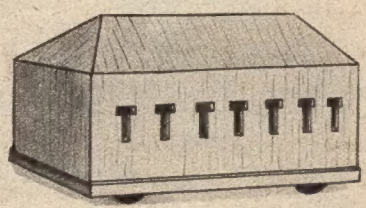

Naast deze klassieke wapens waren er ook echt fantastische. Kijk maar eens naar de gepantserde « poussah » (rechts) die in 1533 voor 't eerst op het slagveld verscheen. Een haakbusschutter nam in dit gevaarte plaats en de stekels moesten dienen om de vijand schrik aan te jagen en paniek te verwekken. De eerste keer is de vijand wellicht verschrikt op de loop gegaan, maar lang lukte het niet en men zocht naar wat anders !

Hendrik III, koning van Frankrijk, gaf de ingenieur Ramelli opdracht een heel nieuw wapen te construeren en Ramilli maakte de eerste amphibiewagen ter wereld ! Dat was in 1588.

Jullie denken misschien dat het geen echte amphibiewagen was, doch dat is een vergissing ! Hij stak de rivieren over, dank zij de schroeven die op zij aangebracht waren, en door een der manschappen in de wagen bewogen werden.

Vooraan in de wagen was plaats voor twee haakbusschutters.

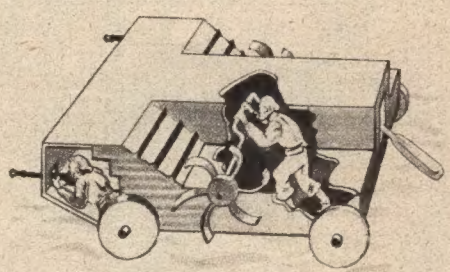

De uitvinding van de stoommachine luidde ook een nieuw tijdperk in van de pantserwagens.

In 1855 bouwde de ingenieur Fr. Cavens het zonderlinge ding dat jullie hieronder zien. Cavens had zich waarschijnlijk geïnspireerd op de kanonneerboten (met stoom gedreven) die de kusten bewaakten. Doet het niet denken aan een omgekeerd bekken gevuld met kanonnen en zeisen ?

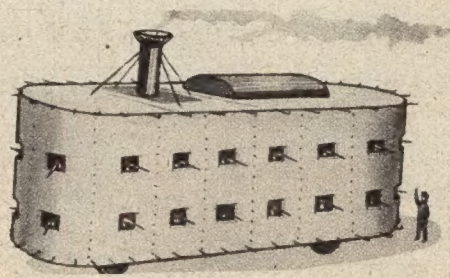

In 1890 construeerde een ingenieur, wiens naam onbekend is, een rollend fort (hiernaast rechts) dat met stoom voortbewogen werd.

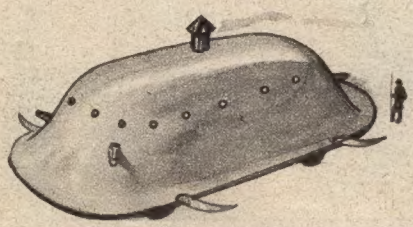

Dit rollend fort werd tot barstens toe gevuld met kanonnen en geweren en zag er uit als een stekelvarken !

Toen de explosiemotor zijn intrede hield, zetten de militaire ingenieurs natuurlijk ook hun stoomketels op zij en begonnen meteen het bouwen van gepantserde auto's. Die van Pennington (hieronder) dateert van 1900.

Dat was het begin van een hele reeks autokanons die, tot het verschijnen van de eerste tank (in 1916) de meesters op het slagveld waren.

(Wordt voortgezet.)

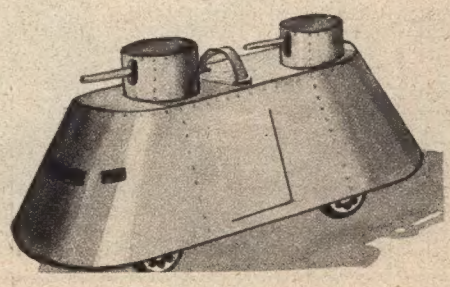

ONZE SPECIALE CORRESPONDENTEN SEINEN...

KEN JE DE ZEVEN WERELD-WONDEREN?

(Zie onderaan 2e kolom.)

DE GELEERDE SCHOOLMEESTER

● Een schoolmeester stapte in de veerboot om overgezet te worden. De stroom was woest door de aanhoudende regens en stormen van de laatste weken. Pas zat de leraar in de boot of hij vroeg aan de voerman :

— Weet je iets over de geschiedenis ?

— Neen, antwoordde de veerman.

— Dan is de helft van je leven verloren..

— Heb je wiskunde gestudeerd?

— Neen, antwoordde de schipper.

— Dan zijn er drie vierden van je leven verloren.

Nauwelijks had hij dit gezegd of een krachtige windstoot kantelde de boot en de twee mannen spartelden in 't water.

— Kun je zwemmen ? riep de veerman.

— Neen, antwoordde de meester.

— Dan is héél je leven verloren!

DE SLIMME DOMMERIK

● *Gustje had zijn vader beslist beloofd dat hij zou slagen voor zijn examen.*

— En ik, zei vader, had je een pak slaag beloofd indien je niet zou overgaan...

— Ja, vader, maar nu ik mijn belofte niet gehouden heb, moet jij de jouwe ook niet houden..

DE ZEVEN WERELDWONDEREN

1. *Pyramide van Cheops;*
2. *Vuurtoren van Alexandrië;*
3. *Hangende tuinen van Babylon;*
4. *Mausoleum van Halikarnassos;*
5. *De Olympos;*
6. *Tempel van Diana te Ephese;*
7. *Kolos van Rhodos.*

ECHT GEBEURD

MENEER PASTOOR DIE HEEFT EEN DUIF...

● *De E.H. van Eyen, rustend leraar te Scherpenheuvel, is het sprekend bewijs dat de sport een mens jong houdt. Hij is vijf en zestig jaar en nog kaarsrecht en fit en... speelt iedere Zondag met de duiven ! De mensen uit de omgeving van de Eerwaarde vertellen natuurlijk honderde anecdotes over hem, maar de beste is misschien wel dat hij, toen hij nog leraarde te Lier, elke Zondag om 6 uur zijn H. Mis las en steeds korte sermoenen hield om met de duiven te kunnen spelen... en in 1948 een paard won ! De E.H. van Eyen heeft vijf en twintig duiven en speelde vorig jaar op Barcelona. Hij had toen geen prijs, maar hoopt het dit jaar beter te doen !*

EEN GEVAARLIJK BEEST

● In een gehucht van Zepperen ging de os van landbouwer Engelbos aan de haal. Hij liep zo hard dat men hem niet volgen kon en er met de jeep achter reed. In de bossen van 't kasteel van Ordingen werd hij teruggevonden, doch nauwelijks had hij de jeep gehoord of hij stoof in woeste vaart vooruit recht op een voorbijrijdende trein ! Als bij wonder werd de os slechts licht gewond. Nu begon de jacht pas voor goed. De os liep als een bezetene in de richting van Zepperen, de jeep volgde. Op zeker ogenblik keerde de os zich om en slingerde de jeep een paar meter achteruit. Hij had blijkbaar genoeg van dat gerammel achter zijn rug! De rijkswacht van Sint-Truiden heeft de ongedisciplineerde os ten slotte neergeveld.

DE SLEUTEL VAN HET GEHEIM VAN DE LACH

A

Zijn openhartig, houden van veel gerucht en doen zich graag opmerken.

Is soms ontgoocheling, soms melancholie. Drukt ook flegmatisme uit.

E

I

Kinderen lachen zo en ook volwassenen die nog iets kinderlijks behouden hebben.

Zo lachen de rondborstige naturen die levenslust te koop hebben.

O

U

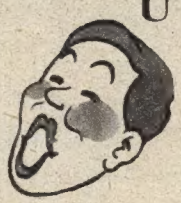

Dat is de lach van de egoisten en de listigen.

De lach die in glimlach overgaat. Kan onrust beduiden en kan ook een duivelse lach zijn.

V

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or" PRESENTEERT JULLIE:

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : DE LELIJKE POES!

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

Te Alesia woedde er tussen de troepen van Cesar en die van Vercingetorix een heftige strijd. Cesar heeft Alex met een gevaarlijke opdracht in Egypte belast...

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Vercingetorix verwijdert zich. Cesar denkt al niet meer aan de overwonnen hoofdman.

Demetrius, jij moet met enkele soldaten je tenten vlak bij de stam van Alex opslaan.

Ik verwacht dat je je als beschermer, niet als bezetter zult gedragen. Zeg aan Vanik dat ik hem wil spreken ! Ga nu.

Weken verlopen... Vanik heeft van Cesar vernomen waarom Alex op reis moest gaan en is weergekeerd naar zijn dorp. Cesar regelt het bestuur van het land en maakt zich gereed om terug naar Rome te gaan. Nooit te voren was hij zo machtig ! Duizenden kilometers van Gallië woedt echter een hardnekkige strijd.

Op zekere morgen werpt een logge boot het anker in Alexandrië, de grootste haven van de Middellandse Zee.

Drie eeuwen geleden werd ze door Alexander de Grote gebouwd en onder de regering van de Ptolemaeën (Macedonisch-Grieks vorstenhuis) kenden haven en stad een grote bloei. In de machtige en prachtlievende stad ziet men naast de Egyptische ook vreemde architecturen. In de vaargeul, bewaakt door de reusachtige vuurtoren, ligt de zware roeiboot verloren tussen vele andere.

Slaven haasten zich de vracht te lossen. Op een wastafel schrijft een klerk het aantal zakken op. Een andere helper meet iedere zak met zijn stok.

Op de boeg van het schip neemt Alex afscheid van de kapitein.

Afgesproken ! Ik ben hier weer op de vastgestelde datum. Moest je hulp nodig hebben, ga dan naar onze landgenoot Romula, het is een man van aanzien.

Alex heeft er geen vermoeden van dat men hem op de hielen zit...

Vergeet de naam « Romula » niet en... Tot ziens! Veel geluk!

Dank je ! Tot weerziens !

Opgelet, Saka !... Die jonge blonde man met zijn rode tunica... je moet hem brengen naar de plaats die je wel kent !

Ja

Ik ben verdwaald ! Heb medelijden met een arme blinde man en breng hem naar huis...

Hoe zal ik je danken, beste vriend ? Zonder jou zou ik mijn woning niet meer vinden...

Waar moet ik je heen leiden ?

Enkele uren later... Te midden van de nacht... Een man draagt een bewusteloos lichaam over de schouder en gaat er mee door de straten van de verlaten stad.

Voor een bronzen deur blijft hij staan. Hij klopt op de deur en roept :

Doe open! Ik ben het...

(Wordt voortgezet.)